

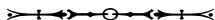
KALAYNA PRICE

*Čarodějka
stínů*

SÉRIE
ALEX CRAFTOVÁ

1. kapitola

Když se mi poprvé zjevila v podobě muže Smrt, hodi-la jsem po něm matčinou lékařskou kartou. Na první pohled se zdálo, že jsem ji po něm mrskla, ale protože mi v té době bylo jen pět, odpustil mi. Občas jsem si přála, aby se tak nestalo – zvláště ve chvílích, kdy se naše cesty kvůli mé práci zkřížily.

„Paní Craftová, tohle je naprosto nepřijatelné!“ Henry Baker před sebou zuřivě mával tučnou rukou. Zpoza něho se na mě díval Death, sama Smrt.

Během těch osmnácti let jsem se už naučila, že se nemám na sběratele duší s oblibou v džínách dívat, a soustředila jsem svou pozornost pouze na klienta, jehož tvář pomalu přecházela z odstínu višňově červené do brunátně šarlatové. Pohladila jsem květy v pugetu pohřebních lilií ležících po mém boku a v duchu jsem se pomalu děsila, kam tenhle rozhovor povede.

„V naší smlouvě bylo stanoveno, že povolám stín. A to jsem udělala.“

Baker jen mávl rukou. „Slíbila jste mi výsledky.“

„Řekla jsem, že budete moci položit dotazy.“ Opřela jsem se o rakev jeho otce. Nebylo to sice nijak uctivé, ale sotva dvě hodiny před obřadem jsem vrátila stín pana Bakera staršího zpátky do jeho těla. Úcta neměla s mou prací nic společného. A šek je šek.

Baker se otočil na podpatku a maširoval si to uličkou. Čekala jsem. Věděla jsem, co přijde. Baker šel po penězích – a nijak se mu to nedařilo – a já už s lidmi jako on měla svou zkušenost.

Bakerovi v patách šel Death. Napodoboval každý těžký krok, výsměšně kopíroval trhavé pohyby tělnatého muže. Po celou dobu mu na rtech hrál úsměv a ani na moment ze mě nespustil tmavé oči.

Doufám, že tohle je jen společenská návštěva. Podívala jsem se na něj, žádala jsem ho, varovala – bylo mi fuk, co z toho –, aby nechal mého klienta na pokoji. Blýskl po mně dokonalým chrupem, což mi nijak nenapovědělo, na co se chystá.

Baker dál přecházel kolem dokola.

No, radši ať to máme rychle za sebou. „Podle smlouvy můžete platit hotově, šekem nebo bankovním příkazem. Budete chtít paragon?“

Baker se okamžitě zastavil. Vyvalil oči a kůže na tvářích se mu roztrásla. „Za tohle zaplatit nehodlám.“

A je to tady. Odstrčila jsem se od rakve. „Poslyšte, pane, chtěl jste povolat stín. Povolala jsem stín. Že váš taťka neřekl, co jste chtěl slyšet, no, to je váš problém, ne můj. Máme spolu dohodu, a pokud...“

Spustil ruku a polekaně vykulil oči.

To bylo snazší, než jsem čekala. Vydechla jsem, abych se zbavila nutkání křičet, a nasadila jsem svůj profesionální úsměv. „Budete tedy chtít vystavit paragon?“

Baker se chytil za hrud' a sípavě se nadechl. Jednou. Dvakrát. Pak pomalu otočil hlavou a přes rameno se podíval za sebe. Z Deathovy tváře se úsměv vytratil.

A sakra.

Anděl smrti, sběratel duší, smrták – ať ho nazvete jakkoli, většina lidí ho spatří za život jen jednou. Právě teď vykročil vpřed a Baker o krok ustoupil.

Sakra. Seskočila jsem z vyvýšeného pódia, na kterém stála rakev. „Ne!“

Pozdě.

Death vnořil ruku do Bakerova trupu a z tváře mého klienta se vytratila barva. Cukl sebou. Death ustoupil a Baker jen stačil jednou mrknout, než se sesunul na zem.

V rohu místnosti někdo zaječel a pak se místností rozlehl zvuk odsouvaných židlí. Obřadník letěl uličkou,

hned za ním Bakerova žena a dospívající syn. Bakerově asistentce se leskly oči, když z pouzdra za opaskem jeho ženy vytahovala mobilní telefon.

„Devět-jedna-jedna,“ řekla, zatímco se Baker Třetí – a poslední – vrhl na masáž srdce. Chudák dítě.

Držela jsem se od nich stranou. Vše, co jsem mohla v tuhle chvíli udělat, bylo dát jim trochu prostoru. Death si už jeho duši vzal – Henryho Bakera už nikdo neoživí. Ne že bych se chystala jeho rodině tuto zprávu sdělit.

Death se opíral o zeď kus od nich, svalnaté paže si překřížil přes hrud'. Usmíval se s ďábelskou nevinností a tmavé vlasy mu spadaly kolem tváří.

Dívala jsem se na něj a pomalu zvedla z podlahy svou kabelku. Nemohla jsem mu dávat za vinu, že si Bakerovu duši vzal – přece jen je to jeho práce – ale...

„Aspoň jsi mohl počkat, až mi zaplatí.“

Pokrčil rameny. „Nevypadal, že by se k tomu chystal.“

Pravda. Možná. Nad Bakerovým tělem postával hlouček lidí. *Tohle bude pro obchod víc než špatné.*

Zalovila jsem rukou v kabelce. Peněženky jsem si nevšímal, stejně v ní nic nebylo. Pod krabičkou křídly, kterou jsem kreslila kruhy, keramickým nožem na rituály, mobilem a řidičákem jsem našla tři centy, desetník, zmačkaný staniolový obal a kancelářskou sponku.

Death hodil pohledem na poklad v mé dlani. „Chceš si koupit žvýkačku?“

„Lístek na autobus domů.“

Oba jsme se zamračili na mou dlaň. Třináct centů mi nepomůže. Ale poslední peníze jsem dala za ošetření u zvěrolékaře. Dokud mi nezaplatí, jsem na mizině.

„Nepracuješ snad spolu s prokurátorem na případu Amandy Hollidayové?“ zeptal se Death.

Hodila jsem drobáky zpátky do kabelky. „Stín přijde na řadu až zítra a pak musím počkat, až mi město, nějaký úředník, vypíše šek.“

Měla jsem obžalobě přivést jejich hlavního svědka, protože v tomto případě smrt nezabrání oběti, aby svědči-

la proti svému vrahovi. Tudíž jste si mohli přečíst novinové titulky hlásající, že jsem „hlasem umlčených“ nebo „rušitelka mrtvých“, ale jedno bylo jisté: bylo to velké.

Co víc, pokud mě obhajoba neroztrhá na kousičky, pak bych mohla dostat stálé místo na výplatní pásce města Nekros a nezůstala bych dál jen občasnou konzultantkou pro místní policii. Pak bych už nemusela jednat se zlatokopy, jako byl Henry Baker.

„Zůstaneš tu?“ kývl Death směrem k Bakerovu tělu.

Jeho syn stále stlačoval hrud' mrtvého muže, snažil se otce oživit, ale čerstvá vdova se už vzdala všech nadějí. Visela na obřadníkovi, který ji vedl k židlím v přední řadě. Asistentku jsem nikde neviděla.

„Jo, zůstanu. Nechci, aby mě obvinili, že prchám z místa činu.“

Death maličko pokrčil rameny pod černou látkou. Ve chvíli, kdy vdova usedla do židle, zmizel. Nesnáším, když to dělá. V jednu chvíli tu je, v další je pryč. Ale zas se objeví. Vždycky se znovu objeví.

V kabelce se mi rozezvučel hlas Freddieho Mercuryho v pecce slavných Queenů „We will rock you“ a já se příkrčila. Vdova po mně hodila tvrdým pohledem.

Možná to v současné situaci nebylo to nejlepší vyzvání.

Otočila jsem se, vytáhla telefon a pohlédla na displej. Číslo jsem neznala. *Ať je to nabídka práce, a ne vymahač.* Přijala jsem hovor. „Dovolali jste se Mluvčím za mrtvé. Tady Alex Craftová.“

„Alexis?“

Odtáhla jsem mobil od ucha a zamračila se na displej. Číslo mi skutečně nic neříkalo. *Kdo by mi říkal...*

„Alexis,“ zopakoval ženský hlas. „Jsi tam? Potřebuju tvou pomoc.“

„Casey?“

Potvrdila to přidušeným popotáhnutím. Má sestra mi nikdy nevolala. Co bych jí asi tak měla říct?

„Co potřebuješ?“ zeptala jsem se a pak se zašklebila. V hlavě mi ta otázka zněla mnohem citlivěji.

„Už jsi četla noviny?“

„Dneska ještě ne.“

Casey se zasekl hlas v hrdle a až napotřetí se jí podařilo zašeptat: „Našli Teddyho.“

Teddyho?

Sálem se rozezvučelo naštvané klapání podpatků, zvuk se blížil směrem ke mně. *O-ou*. Překryla jsem mikrofon dlaní a otočila se. Čerstvá vdova byla o hlavu menší než já, ale dvakrát tak široká a právě teď se zdálo, že její nadváhu tvoří čistý hněv.

„To vy!“ Zabodla mi prst do paže.

No skvělé, našla si, koho z toho obvinít. Mě.

Odkašlala jsem si, sklonila hlavu a řekla: „Je mi líto vaší ztráty.“

Jako by mě ani neslyšela. „Říkala jsem mu, aby nenažímal čarodějnici. Říkala jsem mu to.“ Hlas se jí vytratil a poté se zhroutila na zeď. „Říkala jsem mu to.“

Stáhla jsem se a nechala obřadníka, aby paní Bakerové pomohl do židle. Zvenku sem dolehly blížící se sirény.

Z telefonu v mé dlaní se ozval hlas. „Alexis, jsi tam?“

„Ano, jsem tu. Říkala jsi něco o Teddym.“

V telefonu bylo ticho tak dlouho, až jsem se začala bát, že zavěsila, ale pak řekla: „Theodor Coleman? Jistě jsi o něm slyšela. Včera v noci našla policie jeho tělo. Potřebuju vědět, kdo ho zastřelil a kde byl poslední dva týdny.“

Skoro jsem telefon upustila. To si *musela* dělat legraci. Guvernér Theodor Coleman, který měl kariéru našlápnutou na viceprezidenta? Bezpečnostní kamera blízké restaurace zachytila střelbu, ale poté Coleman zmizel. Pokud by našli jeho tělo, byl by z toho velký případ. Vzhledem ke Colemanově politické příslušnosti ke Straně za lidi – straně, která otevřeně pohrdala čarodějí – by mé zapojení do tohoto případu nejspíš jeho kolegové nijak neocenili. „Casey, nemyslím...“

„Prosím.“ Hlas se jí opět zlomil. „Policie si myslí, že s tím má táta něco společného. Několikrát už přijeli k nám domů.“

Obrátila jsem oči v sloup. Policie sice přijet mohla, ale na viceguvernéra George Cainea nic nenašla. *Tedy, nejspíš je teď už guvernér.* Náš táta měl spoustu peněz a velký vliv. Přece jen se mu povedlo zahladit všechny stopy po změně mého příjmení z Cainové na Craftovou – včetně skutečnosti, že je jeho dcera praktikující čarodějka – tak dokonale, že se médiím během jeho kampaně nepovedlo najít vůbec nic. Mimoto od osmnácti jsem s ním sotva promluvila. Viděla jsem ho víckrát v novinách nebo v televizi mluvit za Stranu za lidi než osobně. Proč bych se do toho měla teď plést? „Casey, to skutečně není...“

„Prosím. To přece děláš – ne? Jsi něco jako magické očko?“

Zatnula jsem zuby. „Magické očko“ bylo označení pro čaroděje či čarodějkou s licenci na soukromé detektivní služby, kteří mnoho „skutečné“ detektivní práce nedělali. Přestože jsem v temných uličkách obvykle stopy nesledovala a mé vyšetřování se obvykle soustředilo jen na pokládání otázek zesnulým, pořád jsem hledala pro své klienty odpovědi.

Zhluboka jsem se nadechla a přinutila se k úsměvu, který by byl znát i v mém hlase. „Je mi líto. Nemůžu ti pomoci.“ Řekla jsem to mdlým, kyselým tónem, ale moje sestra se mnou nemluvila tak často, aby to poznala. „Nemůžu se vměšovat do probíhajícího policejního vyšetřování.“

„Zaplatím ti.“

Zamračila jsem se. Co jsem slyšela naposledy, Casey se vrhla do protičarodějnické kampaně Strany za lidi. Pokud byla ochotná mě skutečně najmout, pak musela být už naprosto zoufalá.

„Prosím, Alexis. Prosím. Potřebuju tvou pomoc.“

„Dobře.“ Zatraceně. Jestli mám pracovat pro svou mladší sestru, budu se muset podívat na ten případ. Uvidím, co zjistím. S povzdechem jsem odvykládala už otřepaný právnícký proslov, oznámila jsem svou sazbu a řekla Casey, že jí odpoledne zašlu e-mailem kopii

smlouvy. Zatímco jsem mluvila, sirény se přiblížily ještě víc a já si na rameno zavěsila kabelku i s těmi třinácti centy, obalem od žvýkačky a kancelářskou sponkou.

„Kdy si promluvíš s tím duchem?“

Duchem? Potlačila jsem zaupění, ale neopravila jsem ji. Pokud po všech těch letech nedokázala pochopit, že duchové jsou vnímající, potulující se duše a stíny jen shluky vzpomínek, pak mi očividně nevěnovala vůbec žádnou pozornost. Místo toho jsem řekla: „Pokud chceš být přítomna výslechu Colemanova stínu, musíme počkat, až policie uvolní jeho tělo, aby ho rodina mohla pohřbít. Pokud chceš odpovědi dřív, možná bych ho mohla vyslechnout v márnici, ale rituálu se nezúčastníš.“

Na druhé straně se rozhostilo ticho rušené jen krátkými, roztřesenými nádechy. Za zvuku blížících se sirén jsem jí dala chvílku na rozmyšlenou.

„Beru márnici,“ rozhodla se Casey nakonec. „Za jak dlouho mi to dokážeš zjistit?“

Dostat se k tělu prominentního politika figurujícího v otevřeném případě bude nejspíš těžké, ale během tří let, co vedu Mluvčí za mrtvé, jsem si pár známých udělala. „Mám na stanici kamaráda. Zavolám mu, ale nemůžu nic slíbit. Večer ti zavolám, jestli jsem dostala souhlas k návštěvě márnice. Jestli ne, ozvu se ti zítra odpoledne.“

Položila jsem telefon, uložila si Caseyino číslo a vykročila ke dveřím, abych otevřela zdravotníkům. Záchranka akorát zatáčela na příjezdovou cestu a za ní zastavilo u obrubníku černobílé policejní auto. Skvělé, třeba by mě pak mohli svézt. Na ramenech jsem ucítila nepříjemné mrazení z upřeného pohledu paní Bakerové. Chtěla jsem se svézt na předním sedadle policejního auta – ne vzadu, zatčená.

Záchranáři se hrnuli do schodů a já projela seznam kontaktů v telefonu, až jsem narazila na číslo mého kamaráda, detektiva z oddělení vražd. Po třetím zazvonění se ozval nevrlý hlas.

„Nazdar, Johne,“ pozdravila jsem a uhnula zdravotníkům z cesty. „Potřebuju malou službičku.“

Dveře Centrálního okrsku policie města Nekros se otevřely a ven zavanul vzduch o teplotě kolem patnácti stupňů. Pot, který mi za svižné chůze od auta k budově vyrazil na pokožce, okamžitě zchladl. Bylo šest večer a teplota stále nepadla pod pětatřicet. Jih v létě – musíte ho milovat.

Blond kadeře, které se mi lepily k tváři, jsem stáhla zpět do neuhlazeného copu, odkud před chvílí unikly, a otočila se, abych mávla dvěma strážníkům, kteří mě sem svezli. V souvislosti se smrtí pana Bakera jsem zatčena nebyla, ale přesto jsem si v salonku pohřební síně prožila několik napínavých okamžiků. Naštěstí patoložka Tamara, která brzy dorazila, po prvotním vyšetření nepotvrdila vliv magie na skon pana Bakera, takže jsem se mohla vydat za Johnem do márnice. Můj oblíbený vyšetřovatel vražd souhlasil, že mi ukáže Colemanovo tělo, ale jen za oplátku drobné službičky. A v tomto případě „drobná službička“ znamená povolat pro něj stín.

Policisté vyjeli z parkoviště a já vykročila skrz automatické dveře k bezpečnostním rámcům. Peněženku a obřadní nůž jsem vytáhla z kabelky dřív, než jsem tašku položila na pohyblivý pás. Zatímco kabelka mizela pod rentgenem, vložila jsem nůž do košíku, který mi podal dozorce. Pak jsem ho dozorci vrátila spolu s peněženkou otevřenou na přihrádce s průkazem soukromého vyšetřovatele a osvědčením o magických schopnostech, které mi vystavila Organizace lidí s magickým nadáním, zkráceně OLMN. Podíval se na má pověření a poté mi zabavil nůž, což jsem tak nějak čekala. Otočila jsem se a přešla k detektoru kovů. S tím nebyl žádný problém, ale jakmile jsem prošla, hlasitě se rozezněl detektor kouzel.

Strážný mě zastavil a popadl ruční skener kouzel ve tvaru hůlky. „Ruce vzhůru, dlaně nahoru.“

Udělal jsem, co nakázal, a prsty v botách krčila, zatímco kolem mě mával zastaralým detektorem. Když mi skenoval pravou ruku s obsidiánovým prstenem, v němž jsem stíradala syrovou magii, skleněná špička hůlky se zeleně rozzářila. Zelená znamenala přítomnost magie, ale ne aktivovaného kouzla. Nad mým druhým zápěstím se zaštiťovacím náramkem se sklíčko rozzářilo žlutě – aktivní magie, ale ne zlovolné čáry. U zlovolných kouzel, dokonce i u těch neaktivních, by se špička rozzářila rudě. U mě se tak nestalo.

Pokývnutím mi strážný naznačil, že můžu spustit ruce, a uložil hůlkovitý skener zpátky do pouzdra. Vzala jsem kabelku, peněženku a stvrzenku, na kterou mi při odchodu vrátí můj nůž. Pak jsem se vydala k výtahům.

Centrální okrsek sídlil v centru města Nekros ve strohé, ale mnohoúčelové budově v oblasti, kterou obyvatelé překřtili na Justiční čtvrt, protože tu stálo sídlo úřadu guvernéra státu, nejvyšší státní soud a policejní centrální okrsek. Ačkoli to nebylo ze zadního traktu budovy, kudy jsem dovnitř vešla, znát, v přízemí se nacházela hlavní policejní stanice města Nekros a také kanceláře zástupce šerifa. Chloubou horních pater byly kriminální laboratoře a také jste tam mohli najít kanceláře okresního prokurátora, ale tam jsem nemířila. Kanceláře patoložky a sídlo její moci – márnice – se nacházely v sute-rénu.

John Matthews, nejlepší detektiv z oddělení vražd, jakého si kdy mohlo město Nekros přát – alespoň podle mého názoru, ale na druhou stranu, byl to můj dobrý kamarád –, čekal u dveří márnice. Seděl schoulený na oranžové plastové židli. Nezdálo se, že by se muž, který se velikostí podobal medvědu grizzly, mohlo na takové židli sedět pohodlně, ale hlavu měl skloněnou, brada se dotýkala jeho hrudi, oči měl zavřené. *Očividně ta židle nepohodlná není, když se v ní dá i zdřímnout.* Hnědé sako měl dost zmačkané, musel nejspíš pracovat celou noc – Maria by mu nikdy nedovolila odejít z domu v oblečení v takovém stavu.

„Jsi v pohodě, Johne?“ zeptala jsem se, zatímco jsem si připínala klipsu karty návštěvníka na tílko. Nekřikla jsem – alespoň ne moc hlasitě. Přesto jsem zamrkala při ozvěně, když se můj hlas odrazil od stěn.

John trhnutím zvedl hlavu. Z klína mu vypadla složka a papíry se rozletěly po zemi. „Alex? Bože, tohle už nedělej.“

Jo, když se na to dívám zpětně, nejspíš jsem ho mohla probudit tišeji.

Klekla jsem a začala sbírat popsané stránky. Mezi nimi leželo také několik fotografií a já vzala do ruky tu, která se zatoulala pod židli. Bylo na ní vyfocené bledé rameno ležící na pozadí černých odpadkových pytlů. Z tmavého plastu trčela bezvládná ruka s jemným, ženským zápěstím.

Podala jsem fotografii Johnovi. „Našli jste tělo?“

Přikývl a dlaněmi si protřel tmavé stíny pod očima. „Tenhle měsíc je to už třetí dívčí tělo se stejným modem operandi.“

Třetí? Poldové museli tenhle případ před tiskem pořádně ututlat, že se ještě nepřišlo na tři propojené vraždy. Měla jsem chuť se na tu složku k případu podívat ještě jednou a pořádně – taková morbidní zvědavost by se dala považovat za vadu osobnosti, ale já se živila promlouváním s mrtvými. Proto jsem na Johna netlačila – alespoň zatím ne. Řekl mi tolik, kolik mi říct chtěl. Pokývla jsem na složku. „To *ji* mám povolat?“

Přikývl. „Jo. Dárek v černém pytli.“

Takže neznámá oběť. „Vsadím se, že k prvním dvěma tělům nic nemáte.“

„Kdyby ano, nebyla by to fér protislužba.“ Tón měl lehký, ale ramena mu poklesla. „Máš pero?“

Vytáhla jsem pero, které jsem ukradla ze stolu úředníčka, který mě zapisoval na seznam hostů suterénního podlaží. John se prohraboval listy na klíně, rozdělával materiály ze složky k případu. Podepsala jsem obvyklé prohlášení o mlčenlivosti a další oficiální papíry. Částka za mé standardní služby byla přeškrtnutá, vedle nich ru-

dě zářila slova „pro bono“. Kousla jsem se do rtu, když jsem parafovala potvrzení. Sice zadarmo, ale od Johna to bude obrovská služba, že mi dovolí, abych se podívala na Colemanovo tělo. Vzhledem ke spolupráci na případu jsem měla povolen vstup do márnice. Nijak dobře jsem se ale při pohledu na tu velkou nulu v kolonce ceny necítila.

Podala jsem podepsané papíry Johnovi, on je zastrčil do složky a pak otevřel dveře márnice. Nad hlavami nám tiše šuměly zářivky a jejich bzukot se mísil s klapáním našich bot po linoleu. Po obou stranách místnosti stály dva nyní nevyužité pitevní stoly s připravenými tácy se sterilními nástroji. Vzadu čekala na své obyvatele místnost s chladicími boxy, nebo jak jsem jí říkala, mraztělňička. Průzorem ve dveřích vedlejší místnosti, kanceláře předního patologa, k nám prosvítalo světlo.

Dveře kanceláře se otevřely a vyšel z nich praktikant v bílém plášti a s rozčuchanými vlasy. „Detektive Matthews, slečno Craftová. Mohu vám pomoci?“ Očima těkal z Johna na mě.

Slečno Craftová? Zamračila jsem se. Tommy Stewart pracoval jako praktikant na patologii už rok a příjmením mě oslovil naposledy druhý týden po nástupu. Pravda, asi před měsícem jsme si zašli na drink a, no, jedna věc vedla k druhé, ale nešlo o nic vážného. Nebo jsem to tak alespoň viděla já.

„Tommy,“ oslovil ho John, „co kdyby sis zašel na cigaretu?“

Nebyla to otázka.

Tommy si strčil ruce do kapes a narovnal ramena. „Chcete vidět nějaké tělo?“

„Už jsem to zařídil.“ John chvíli počkal. „Co ta cigareta?“

Tommy zavrtěl hlavou. „Detektiv Andrews nařídil...“

John ho přerušil. „S Andrewsem to zařídím.“

Tommy stiskl rty, očima ho propaloval, ale řekl jen: „Jasně, dám si cigáro.“

Vykročil pryč, ale ve dveřích se zarazil. Tvrdě se na mě zadíval. *Pánové, já teda umím zabít přátelství.* Když se za ním dveře zavřely, povzdechla jsem si.

„Kdo je detektiv Andrews?“ zeptala jsem se, když John zmizel v místnosti s mrazáky.

Ani se neohlédl. „To tě zajímat nemusí.“

Čekala jsem a kolébala se na podpatcích. Ode dveří bylo vidět několik pojízdných lůžek s bílým plátnem – v márnici měli rušný týden. Mezi těly procházela průzračná postava muže, něco si pro sebe mumlal. Měl na sobě bezbarvé pytlovité džíny a flanelovou košili, které se s každým jeho krokem zamihotaly. Pokud bych spustila štíty, poznala bych barvu jeho vlasů a slyšela, co to říká, ale zas tak zvědavá jsem nebyla. Duchové – alespoň ty pravé, po světě se potulující duše – byli vzácní, ale jako celek nesnesitelní. Přece jen to chce pořádně tvrdohlavou náturu, abyste zabránili Smrti vzít si vaši duši. Naneštěstí většinu duchů, které jsem potkala, jejich úspěch nijak netěšil. Byli parádně naštvaní, že je jejich vzdor neudržel naživu.

Musel mi uniknout tichý zvuk, protože duch vzhlédl a viděl, že na něj zírám. Postrčil si mihotající se brýle po průsvitném nosu a pak mi ukázal prostředníček. *Kretén.* Gesto jsem mu oplátila a on otevřel ústa. Neumím odezírat ze rtů, ale pomalu pronesenou otázku „*Ty mě vidíš?*“ jsem rozeznat dokázala. Přikývla jsem.

V další vteřině se jeho ústa rozpochybovala tak rychle, že jsem slova nedokázala rozeznat. Rukama mával ve vzduchu, prudkými gesty dodával důraz neslyšným slovům. *Skvělé, namíchnutý duch. Jak dlouho je asi mrtvý?* Většině duchů chvíli trvá, než si uvědomí, že je nikdo nevidí. Tedy, nikdo kromě stínových čarodějek, což jsem byla i já.

Možná bych mohla spustit štíty jen o ždíbec, abych slyšela, co ten duch říká, ale právě v ten okamžik se objevil John. Tedy, nejdřív se objevil vozík, který tlačil před sebou a projel mihotajícím se duchem. Duch při pohledu na lůžko projíždějící skrz jeho boky sklapl.

Odvrátila jsem se dřív, než duchem stihl projít i John. Vidět něco takového mě vždycky znepokojovalo.

„Kdo to je?“ zeptala jsem se a pokývla na zvlněné bílé plátno, pod kterým se vzdouvalo tělo.

„Co kdybys mi to řekla ty.“ John se zastavil uprostřed místnosti a jeho knírek se zvlnil úsměvem. „A stihneš to dneska na večeři?“

No jasně, je úterý. Přikývla jsem. „Svezeš mě?“

„Jistě.“ Pak přivezl další vozík, tělo na něm bylo ale stále v černém plastovém pytli. Ducha jsem teď nikde neviděla. John zastavil vozík vedle prvního. „Maria připraví vepřové kotlety. Přejde taky pár kluků ze stanice.“

Žaludek mi zakručel a já zařala břišní svaly, abych ho umlčela. *Jen do toho, žaludku, jen ať každý ví, že jsem nesnídala. A ani neobědvala.*

Položila jsem kabelku na zem vedle sebe a vytáhla z ní černé pouzdro od rtěnky, ve kterém jsem nosila olejovou křidu. V podřepu jsem přitiskla špičku křidy na linoleum podlahy a pak ji táhla kačeřím krokem kolem dvou vozíků.

Zatímco jsem kreslila kruh, John vytáhl digitální kameru. Kamera obvykle slouží k natáčení pitev, ale John ji měl u sebe pokaždé, když jsem kvůli případu povolávala stíny.

„Slyšel jsem, že jsi možná podezřelá z vraždy.“

Upustila jsem křidu. „Co žes slyšel? Ne, já...“ Tubička s křidou se kutálela k odtoku v podlaze a já ji rychle chytila. „Tedy, vdova si myslela, že jsem..., ale Tamara mě očistila.“

John se snažil nesmát, ale jeho knírek se tak třásl, až to vypadalo, že mu každou chvíli uteče z obličeje. Zamračila jsem se a on vybuchl smíchem.

Nebylo to vtipné.

Přesto byl jeho smích nakažlivý. Když jsem dokončovala kruh, přistihla jsem se, že se směju s ním.

„Ale teď vážně,“ řekla jsem a zatáhla křidu do pouzdra. „Kdyby tam jako patolog nepřijela Tamara, právě teď

bych seděla ve vazbě. A čekala, až dokončí pitvu.“ Být držena pro podezření z použití černé magie *nebylo* něco, co bych chtěla zažít. Magické nuly, lidé bez magických schopností, mají už tak problém pochopit rozdíl mezi magií smrti a záhrobní magií – což byla naneštěstí má specializace. Dobrou stránkou věci byl fakt, že Tamara kromě vedení patologie měla i úředně potvrzený status senzitivní osoby. Dokázala lokalizovat čáry rychleji a přesněji než jakýkoli detekční amulet. A na rozdíl od takových amuletů obvykle dokázala i rozpoznat účel čárů. Jedinou magií, již mohla na pohřbu vycítit, byla magie použitá při rituálu, kterým jsem povolávala stíny, a také amulety, jež udrží květiny stále čerstvé. Bakerovu smrt nezpůsobila kouzla.

Dokončila jsem kruh a postavila se. Zaklapla jsem na křídou víčko a položila ji stranou.

John stiskl příslušné tlačítko a kamera začala nahrávat. „Připravena?“

Přikývla jsem, zavřela oči a pročistila si mysl. Obsidiánový prsten na mé pravé ruce tepal syrovou energií, kterou jsem v něm držela. V mysli jsem do prstenu píchla a vytáhla z něj dlouhé a tenoučké vlákno magie. Nebylo toho moc. Po rituálu u Henryho Bakera jsem neměla čas prsten dobít, ale i to málo stačilo. Nasměřovala jsem energii do kruhu z voskové křídly a ten se probudil k životu. Za zavřenými víčky jsem viděla, jak v něm víří bledě modrá moc.

A teď ta zábavná část.

Uvolnila jsem své pouto k magii uskladněné v obsidiánovém prstenu. Rozepnula jsem tenký stříbrný náramek s amulety a schovala ho do kapsy. Ochrana, kterou mi amulety na něm uzamknuté poskytovaly, zmizela. O štíty se mi zapřel chlad hrobů jako ledová voda omývající hranice mého vědomí. Zhluboka jsem se nadechla a ponořila se hlouběji do transu. Myslí mi vytrvale bouřila esence záhrobí, kterou můj kruh povolal z mrtvých těl. Vábila. Vysmívala se. Žádala.

Spustila jsem štíty.

Zapřel se do mě trýznivý vítr. Skrze pokožku se mi až do masa zabořil lepkavý dotek záhrobí.

Otevřela jsem oči.

Vidění se mi zúžilo, svět pokryla šedavá patina. Nerezové vozíky po mých bocích pokryly šupinky rzi. Tělo na vozíku vlevo překrývala ošuntělá a potrhaná plachta, lehounce se vzdouvající vánkem, který ze mě vycházel. Linoleum pod mýma nohama zmizelo a beton pod ním popraskal. Na vnější straně kruhu stál John, jeho sako bylo plné děr, ale vyzařovalo z něj světlo, jeho duše mihotavě světle žlutě zářila. Odvrátila jsem se.

Vítr nabral na síle, v uších mi hlasitě burácel, neslyšela jsem nic jiného. Mráz štípal, zabodával se mi do kůže, do krve.

Bolelo to.

Byla jsem naživu. Teplá a dýchající, ne chladná a nehybná. Ne mrtvá. Do mrazu se zapřela má životní síla, soupeřila s esencí záhrobí zabodávající se přímo do středu mého bytí. Na kůži mi vyrašil pot a já se zachvěla.

Potřebovala jsem si odpočinout.

Zevnitř pytle mě volala bezduchá slupka. Nepotřebovala jsem svou moc nijak navádět. Přestala jsem jí vzdorovat a mé živoucí teplo se vlilo do čekajícího těla. Jak mé teplo zmizelo, do končetin se poklidně vpil záhrobní chlad. Burácení větru ustalo. Mrkla jsem. Skrze kruh jsem cítila jen jedno tělo – ženu v černém pytli.

Divné.

Mentálně jsem se k ní natáhla, má vrozená magie následovala stopu, kterou vypálilo do mrtvé mé teplo. Stín, jehož se má mysl dotkla, byl plný mé životní síly, přesto slabý a potrhaný.

Jak mohl stín, který ještě nikdo nikdy nepovolal, tak rychle zeslábnout?

Má magie zkoumala hluboké řezy slabého stínu. Hluboké, otevřené rány ženu téměř rozsekalý na kousky. Nikdy dřív jsem nic takového necítila.

Vlila jsem do mrtvoly magii, nechala jsem svou moc, ať naplní otvory zničeného stínu. Byl křehký – sotva dr-

žel pohromadě. Ale mé teplo a má moc mu nedovolily se rozpadnout, přese všechno byl dost pevný, abych ho mohla povolat.

Zhluboka jsem se nadechla a jemně do stínu strčila. Má moc vytáhla ženu z jejího těla, vedla ji přes propast dělící živé od mrtvých.

A pak začala křičet.